FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 16. JANUAR 1980 [1]

Høje Ret.

1. Det præjudicielle spørgsmål, der er forelagt Domstolen drejer sig om anvendelsen af undtagelsen vedrørende force majeure inden for området monetære udligningsbeløb.

De faktiske omstændigheder kan sammenfattes således:

I november 1977 solgte firmaet Butter- und Eier-Zentrale Nordmark e. G., Hamburg, ca. 18 tons smør til et engelsk firma. Salgsprisen fastsattes på grundlag af indkøbsprisen på det tyske marked med fradrag af tiltrædelsesudligningsbeløb for Det forenede Kongerige og monetære udligningsbeløb for Tyskland ved udførslen og for Det forenede Kongerige ved indførslen. For så vidt angår dette sidste udligningsbeløb må det præciseres, at i forholdet mellem Det forenede Kongerige og Forbundsrepublikken Tyskland påhviler udbetalingen heraf udførselsstaten i stedet for indførselsstaten, idet der foreligger en aftale i henhold til artikel 2 a i Rådets forordning nr. 974/71 af 12. maj 1971 (senere ændret ved forordning nr. 1112/73 af 30. 4. 1973). Derfor skulle alle udligningsbeløbene i det foreliggende tilfælde være betalt af de tyske myndigheder.

Varerne blev lastet den 10. november 1977 på skibet »Hero« i den danske havn Esbjerg. Den 12. november gik skibet ned med hele lasten. Forsikringsselskabet erstattede sælgeren prisen på varen (som var blevet forsikret cif Manchester) og de tyske toldmyndigheder betalte såvel tiltrædelsesudligningsbeløbet som det monetære udligningsbeløb ved udførslen; de afslog imidlertid at betale det monetære udligningsbeløb ved indførslen, idet de hævdede, at dette ikke var forfaldent til betaling, eftersom varen ikke var nået frem til bestemmelsesstedet. Firmaet indbragte dette afslag til Finanzgericht Hamburg til efterprøvelse. Ved kendelse af 20. februar 1979 udsatte denne ret afgørelsen og stillede Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 11, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 1380/75 af 29. maj 1975, jf. artikel 6, stk. 1, i Kommissionens forordning nr. 192/75 af 17. januar 1975, fortolkes således, at en eksportør, når den fra en medlemsstat udførte vare er ødelagt under transporten som følge af force majeure, og den monetære udligning i henhold til artikel 2 a i Rådets forordning nr. 974/71 af 12. maj 1971 ydes af eksportstaten i stedet for af importstaten, har krav på, at eksportstaten yder samme monetære udligning, som eksportøren kunne have krævet, hvis varerne var nået frem til deres bestemmelsessted, og hvis indførselsformaliteterne var blevet opfyldt dér?«

1 — Oversat fra italiensk.

2. Kommissionens forordning nr. 1380/75 af 29. maj 1975, som fastsætter gennemførelsesbestemmelserne for monetær udligning, bestemmer i artikel 11, stk. 2, at betalingen af monetær udligning ved indførslen er betinget af bevis for opfyldelse af indførselstoldformaliteterne. Forordningen giver ikke bestemmelser for den situation, i hvilken udførslen har fundet sted (ved opfyldelse af udførselstoldformaliteterne og ved at varen har forladt den medlemsstats geografiske område, hvorfra udførslen har fundet sted; jf. artikel 10, stk. 1), men hvor indførslen ikke har kunnet finde sted, fordi varen er gået til grunde under transporten som følge af force majeure. Det er derfor et rimeligt spørgsmål, hvorledes en sådan situation bør løses.

Efter min mening er der tre tænkelige muligheder: Enten at antage en force majeure klausul som et generelt princip i fællesskabssystemet, som kan anvendes i det foreliggende tilfælde; eller at foretage en analog anvendelse af bestemmelsen i Kommissionens forordning nr. 192/75 af 17. januar 1975 om restitutioner ved udførsel til tredjelande, som udtrykkeligt foreskriver, at eksportrestitutionen skal betales, når varen er gået til grunde under transporten på grund af force majeure; eller endelig, i tilfælde af, at betingelserne for at anvende bestemmelsen analogt ikke er til stede, at antage, at man i forordning nr. 1380/75 har villet pålægge importøren risikoen for varens undergang under transporten for så vidt angår betalingen af monetær udligning for indførslen. Det må imidlertid påpeges, at i det tilfælde, hvor denne tredje løsning vælges og den i artikel 2 a forudsete aftale er indgået mellem de involverede medlemsstater, vil risikoen for varens undergang under transporten falde tilbage på sælgeren. Når denne ikke vil være i stand til at påvise, at der er sket indførsel af varen, vil han ikke kunne kræve betaling af de monetære udligningsbeløb for indførslen hos toldmyndighederne i eksportstaten, og han vil endvidere kun modtage en forsikringserstatning, som svarer til den forud beregnede pris med fradrag af disse beløb.

3. Jeg tror, at det kan udelukkes, at der i Fællesskabets retssystem findes et generelt princip, som beskytter den forpligtede ved at værne imod enhver ufordelagtig følge af den manglende opfyldelse af den nævnte forpligtelse, så snart denne situation opstår som følge af force majeure.

I Domstolens praksis er force majeure-begrebet blevet udviklet i forbindelse med de særlige regler i landbrugsforordningerne, der til tider er blevet anvendt direkte, til andre tider ved analogi. Som jeg har bemærket i mit forslag til afgørelse af 5. december 1979 i sagerne *Ferriera Valsabbia* m.fl. er det imidlertid ikke blevet bevist, at der findes et generelt princip om force majeure, som kan anvendes inden for alle fællesskabsrettens områder. Domstolens dom af 11. juli 1968 i sag 4/68 *Schwarzwaldmilch* (Sml. 1965-1968, s. 527) har rent faktisk anerkendt, at »force majeure-begrebet ikke har et ensartet indhold inden for de forskellige retlige dicipliner og anvendelsesområder«, og at »dette begrebs betydning skal fastlægges under hensyn til den retlige sammenhæng, hvori dets virkninger skal udspille sig«. I dommen af 30. januar 1974 i sag 158/73, *Kampff-*

meyer (Sml. 1974, s. 101) har Domstolen ligeledes fremhævet force majeure-begrebets vekslende rækkevidde ved at fastslå, at dette begrebs betydning fastlægges under hensyn til den retlige sammenhæng, hvori dets virkninger skal udspille sig. Endelig har dommen af 14. februar 1978 i sag 68/77, *IFG* (Sml. 1978, s. 353) fremhævet, at medlemsstaternes retssystemer anerkender force majeure, men kun i bestemte sammenhænge og retlige forhold.

Domstolens praksis går altså i retning af at udelukke, at der findes et generelt princip om force majeure, og jeg er fortsat af den opfattelse, at der ikke er nogen holdbar grund til at indtage et andet standpunkt. Den omstændighed, at visse bestemmelser i den afledte ret i specielle situationer fastsætter en undtagelse på grund af force majeure, viser netop, at fællesskabslovgiveren var af den overbevisning, at der ikke findes et generelt princip. Det må tilføjes, at i visse tilfælde bliver force majeure gjort gældende for at spare den forpligtede for sanktionen, som er knyttet til den manglende opfyldelse af forpligtelsen; i andre tilfælde gøres force majeure gældende for at gøre det muligt for den forpligtede at nyde godt af en fordel, som normalt gives på betingelse af, at forpligtelsen er blevet opfyldt. Dette viser forskelligheden i funktion, som undtagelsesbestemmelsen om force majeure kan have, en forskellighed, som er en del af forklaringen på, at der ikke findes et generelt princip.

4. Jeg vil nu gå over til at undersøge den anden af de tre ovenfor angivne muligheder. Spørgsmålet er, om der kan foretages analog anvendelse på monetære udligningsbeløb af den bestemmelse, som med hensyn til eksportrestitutioner for landbrugsprodukter fastsætter, at eksportøren kan få udbetalt disse uden at tilvejebringe bevis for indførslen i bestemmelsestredjelandet, når varen er gået til grunde under transporten som følge af force majeure (artikel 6 i Kommissionens forordning nr. 192/75, jf. ovenfor).

Domstolen har i forskellige tilfælde undersøgt muligheden for en analog anvendelse af fællesskabsbestemmelser, som udelukker, at manglende opfyldelse på grund af force majeure af visse forpligtelser over for offentlige myndigheder kan skade vedkommende erhvervsdrivende. Navnlig er denne mulighed principielt blevet anerkendt i dommen af 20. juni 1970 i sag 73/69, *Oehlmann* mod *Hauptzollamt Münster* (Sml. 1970, s. 71), skønt dommen derefter udelukkende denne mulighed in concreto på grund af den store forskel mellem de to foreliggende situationer. Endvidere er bestemmelsen om force majeure i artikel 8, stk. 3, i Kommissionens forordning nr. 87/62 af 25. juli 1962 i dom af 20. februar 1975 i sag 64/74, *Reich* mod *Hauptzollamt Landau* (Sml. 1975, s. 261) blevet anvendt analogt på importafgiftsreglerne; Domstolen har udtalt, at »den afgift, der er i henhold til artikel 2, stk. 1 og 2, i Rådets forordning nr. 31/63 forudfastsættes ved import af majs fra en medlemsstat, skal fortsat anvendes på denne import, selv om den ikke gennemføres i den måned, der er angivet i licensbegæringen, såfremt den således indtrufne forsinkelse ikke kan henføres

til importørens adfærd eller til normalt forudseelige omstændigheder, men skyldes sådanne force majeure-tilfælde, som omhandlet i artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 87/62«.

Endelig har Domstolen for nylig haft lejlighed til at anvende artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 192/75 eksportrestitutioner analogt på tiltrædelsesudligningsbeløb. I dom af 11. juli 1978 i sag 6/78, *Union française des Céréales* mod *Hauptzollamt Hamburg-Jonas* (Sml. 1978, s. 1675) har Domstolen udtalt, at artikel 5, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 269/73, hvorefter betalingen af tiltrædelsesudligningsbeløb er betinget af fremlæggelse af bevis for opfyldelsen af indførselsformaliteterne, i analogi med artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 192/75 skal fortolkes således, at når en vare, som udføres fra en oprindelig medlemsstat til en ny medlemsstat, er blevet ødelagt under transporten på grund af force majeure, har eksportøren ret til de samme udligningsbeløb, som han ville have haft ret til, hvis varen var nået frem til bestemmelsesstedet, og hvis indførselsformaliteterne således var blevet opfyldt dér. Domstolen er især nået frem til denne afgørelse på grundlag af princippet om fællesskabspræferencen, som bør sikres i handelen mellem Fællesskabet i dets oprindelige sammensætning og de nye medlemsstater, allerede før disse blev fuldstændig integreret i den fælles markedsordning for landbrugsvarer. Domstolen anførte, at eksportøren i tilfælde af varens ødelæggelse under transporten som følge af force majeure lider et reelt tab, hvis han ikke får udbetalt tiltrædelsesudligningsbeløb, eftersom den tegnede forsikring til fordel for køberen i henhold til cif-klausulen kun dækker varens værdi på grundlag af dagpriserne i indførselslandet og ikke på grundlag af de højere fælles priser i udførselslandet.

For at fastslå, at det er berettiget endnu engang at støtte sig på artikel 6 i forordning nr. 192/75 og udstrække force majeure-undtagelsen ved analogi til monetære udligningsbeløb, forekommer det mig hensigtsmæssigt at begynde med en sammenligning af formålene med eksportrestitutioner, tiltrædelsesudligningsbeløb og monetære udligningsbeløb.

Som jeg har anført i mit forslag til afgørelse i sag 6/78, *Union française des Céréales* (Sml. 1978, s. 1686), skal restitutionerne »udligne forskellen mellem noteringerne og priserne for produkterne inden for Fællesskabet og på verdensmarkedet« (jf. første betragtning i Rådets forordning 139/67 af 21. 6. 1967); for at opnå dette findes det nødvendigt »at fastlægge en differentiering af restitutionsbeløbet alt efter produkternes bestemmelsessted i betragtning dels af afstanden mellem Fællesskabet og bestemmelseslandenes markeder, dels af de særlige importbetingelser i disse bestemmelseslande« (jf. femte betragtning i nævnte forordning). Sluttelig, som Rådets forordning nr. 87/75 af 13. januar 1975 præciserer i begrundelsen, »er restitutionen et middel til at opretholde udførslen af kornprodukter til tredjelande«.

Hvad angår tiltrædelsesudligingsbeløbene blev disse indført ved Akten vedrørende

tiltrædelsesvilkårene og tilpasningerne af traktaten. Artiklerne 51 og 52 i Akten gør det muligt for de nye medlemsstater i overgangsperioden at opnå et prisniveau for landbrugsprodukter, der afviger fra det fælles prisniveau; denne afvigelse i prisniveau bliver korrigeret gennem et system med monetær udligning, som finder anvendelse i handelen mellem de nye medlemsstater og Fællesskabet i dets oprindelige sammensætning. Som præciseret i begrundelsen til forordning nr. 229/73 har denne ordning til formål at sikre, at vareudvekslingen finder sted under tilfredsstillende vilkår trods forskellige prisniveauer.

Endelig er de monetære udligningsbeløb blevet indført for at råde bod på den uligevægt mellem medlemsstaternes valutaer, som har vist sig i løbet af det sidste tiår. Det er velkendt, at efter nedskrivningen af den franske franc i 1969, svarer de omregningskurser, som anvendes inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik for de fælles priser, der er fastsat i national valuta, ikke længere til de kurser, som gælder for de nationale valutaer på valutamarkedet. Det ved forordning nr. 974/71 indførte system med monetære udligningsbeløb har til formål at neutralisere de virkninger, som de ydre valutafaktorer kan have på landbrugspolitikken, og som fører til, at de inden for landbrugspolitikken anvendte omregningskurser, og de på valutamarkedet gældende kurser ikke længere stemmer overens. Med henblik herpå bliver der fastsat et monetært udligningsbeløb for hver medlemsstats valuta således, at forskellen mellem de enkelte vekselkurser bliver udlignet.

De tre systemer, som jeg kort har beskrevet, forfølger altså forskellige tekniske mål, og alligevel har de, udover denne forskel — som genspejler hver enkelts særlige funktion — et fælles og afgørende kendetegn; alle tre har til formål at tillade omsætningen af landbrugsprodukter (hhv. mellem Fællesskabet og tredjelande, mellem de oprindelige medlemsstater og de nye medlemsstater samt i forholdet mellem medlemsstaterne) ved at fjerne de forhindringer, som er knyttet til forskellene mellem de i national valuta gældende priser på de enkelte markeder; disse forhindringer er til skade for handelen med disse produkter og bringer dermed den fælles landbrugspolitiks effektivitet i fare.

Dette fælles grundlæggende kendetegn er en første faktor, som muligt kan medføre, at en analog anvendelse kan foretages, ikke blot (som Domstolen allerede har gjort det) i forholdet mellem restitutionsordningen og ordningen ved tiltrædelsesudligningsbeløb, men ligeledes i forholdet mellem restitutionsordningen og ordningen vedrørende monetære udligningsbeløb.

Men dette er ikke alt. Hvis man ser på de monetære udligningsbeløbs specielle funktion, kan der udledes endnu en grund til at anvende force majeure-undtagelsen. Vi har nemlig set, at de monetære udligningsbeløb tjener til at beskytte handelen med landbrugsprodukter inden for Fællesskabet over for kursudsving. Hvis sælgeren i tilfælde som det foreliggende ikke kan oppebære monetær udligning ved indførslen, vil

han, uden at det kan tilregnes ham, lide et tab, som netop hænger sammen med kursudsvingene. I dette tilfælde ville systemet med monetære udligningsbeløb ikke opfylde de mål, for hvilke de er indført.

5. Inden en analogislutning i det foreliggende tilfælde kan accepteres, må man imidlertid tage et skridt videre og se på de specielle tilfælde, som omhandles i forordningerne nr. 192/75 og 1380/75 for at prøve, om disse tilfælde, udover at befinde sig inden for en generel ramme, som svarer til visse fælles målsætninger, også udviser passende og karakteristiske ligheder.

I henhold til den allerede nævnte artikel 6 i forordning nr. 192/75 er betaling af restitutioner betinget af forelæggelse af bevis for indførslen af varen i bestemmelsestredjelandet, hvis der er alvorlig tvivl om varens egentlige bestemmelsessted, eller hvis varen kan blive genindført i Fællesskabet som følge af forskellen mellem den anvendte restitutionssats og den (lavere) told, som hviler på tilsvarende varer ved indførslen i fællesskabsområdet. En tilsvarende bestemmelse er indeholdt i artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 1380/75 om monetære udligningsbeløb. Begge disse bestemmelsers formål er at undgå bedragerier; ved forordning nr. 192/75 søger fællesskabslovgiveren at undgå, at den udførte vare vender tilbage til Fællesskabet efter udbetaling af restitutionerne; parallelt hermed søger forordning nr. 1380/75 at forhindre, at den til en medlemsstat udførte vare bagefter bliver indført i en anden medlemsstat, efter at de udligningsbeløb, som var fastsat for den stat, hvortil varen var bestemt, er blevet udbetalt (denne fremgangsmåde vil være fordelagtig, hvis udligningsbeløbet for det fiktive udførselsland er højere end for det egentlige bestemmelsesland).

Det er derfor klart, at udbetalingen af tilskuddene ifølge forordningerne nr. 192/75 og 1380/75 (ligesom forordning nr. 269/73 vedrørende tiltrædelsesbeløb) er betinget af den faktiske indførsel i bestemmelseslandet for at nå det samme resultat, nemlig at undgå bedragerier.

Det er derfor et spørgsmål, hvilken logik der ligger til grund for force majeureundtagelsen fastsat i artikel 6 i forordning nr. 192/75. Det er åbenbart, at fællesskabslovgiveren har ment, at en vares undergang på grund af force majeure eliminerer risikoen for, at de udførte varer svigagtigt bliver genindført til Fællesskabets område, og lovgiver har på tilsvarende måde ligestillet varens undergang som følge af force majeure med den faktiske indførsel. En tilsvarende situation kan ligeledes forekomme for så vidt angår betalingen af tiltrædelsesudligningsbeløb, og i dette tilfælde har Domstolen allerede fundet, at bestemmelsen vedrørende force majeure skal anvendes analogt. Men der er ingen tvivl om, at varens undergang på grund af force majeure efter udførslen ligeledes eliminerer risikoen for svig, for så vidt angår de monetære udligningsbeløb, hvorfor der ikke vil være nogen grund til at nægte betalingen af denne del af beløbene, som skal udligne kurssvingningerne, der ligger ud over det »neutrale« niveau, og som almindeligvis bliver betalt af myndighederne i indførselsstaten.

På grundlag heraf finder jeg det nødvendigt at udvide anvendelsesområdet for force majeure klausulen i artikel 6 i forordning nr. 192/75 om eksportrestitutioner til også at omfatte monetære udligningsbeløb. Endvidere mener jeg ikke, at der er nogen grund til at fremføre, at anvendelse af force majeure-undtagelsen omvendt medfører risiko for bedragerier. En sådan bekymring, som Kommissionen har gjort sig, kan efter min mening ikke bringe de overvejelser i tvivl, som her er blevet fremlagt, og som har ført til fastslåelsen af en lakune i forordning nr. 1380/75 og til udfyldelse af denne ved hjælp af en anden bestemmelse fastsat for et helt analogt tilfælde.

6. Det forekommer mig endvidere hensigtsmæssigt at understrege de ligheder, som findes i gennemførelsesbestemmelserne vedrørende ordningen med restitutioner og ordningen med monetære udligningsbeløb. Kommissionens forordning nr. 1380/75, som vedrører ordningen med udligningsbeløb, har rent faktisk gentaget en hel række af bestemmelser, som kendetegner ordningen med eksportrestitutioner. Det drejer sig nærmere om følgende:

a) Ved fastsættelsen af det udligningsbeløb, som skal ydes, præciseres det i artikel 8, hvorledes udførselsdatoen og betingelserne, hvis opfyldelse medfører, at udførselstoldformaliteterne er blevet opfyldt, bør bestemmes.

Denne bestemmelse svarer næsten ordret til artikel 2 i forordning nr. 192/75, jf. ovenfor, vedrørende eksportrestitutioner.

b) Artikel 10, stk. 1, er ligeledes i det væsentlige en gentagelse af artikel 4, stk. 1, i Kommissionens forordning nr. 192/75. Denne bestemmer, at betalingen af udligningsbeløbet er betinget af forelæggelsen af bevis for, at det produkt, for hvilket udførselstoldformaliteterne er afsluttet, har forladt det geografiske område i den medlemsstat, hvor denne behandling er afsluttet.

I denne sammenhæng skal jeg henvise til, hvad jeg allerede har understreget i forslag til afgørelse i sagen *Union française des Céréales*, nemlig, at det er meget kendetegnende, at »begge de to omhandlede ordninger synes at hvile på det kriterium, at udførsel af produktet er den væsentligste betingelse for tildeling af restitutionen og udligningsbeløbet« (tiltrædelsesbeløb eller normalt monetært beløb).

c) I henhold til artikel 10, stk. 2, var betalingen af monetære udligningsbeløb ved indførslen endvidere betinget af, at der førtes bevis for afslutningen af toldbehandlingen ved indførsel og opkrævning af told of afgifter med tilsvarende virkning. Denne sidste betingelse er ikke mere gældende, eftersom told og afgifter med tilsvarende virkning i henhold til artiklerne 32 og 38 i Tiltrædelsesakten ikke længere må opkræves fra den 1. juli 1977. I sin nuværende affattelse svarer denne bestemmelse til artikel 6 i forordning nr. 192/75, som ligeledes gør betalingen af restitutionen betinget af, at produktet er blevet indført i et tredjeland, selv om denne betingelse er begrænset til de to ovenfor nævnte tilfælde.

7. En bekræftelse af, at det er på sin plads at anvende reglen om force majeure analogt, kan endelig i det foreliggende tilfælde udledes af princippet om fællesskabspræferencen (som det allerede er tilfældet i sagen *Union française*

des Céréales afgjort ved den allerede anførte dom af 1. 7. 1978). Jeg minder i den anledning om, at Forbundsrepublikken Tyskland og Det forenede Kongerige har indgået en aftale i henhold til artikel 2 a i forordning nr. 974/71, hvorefter det er myndighederne i udførselsstaten, som betaler udligningsbeløbene også for den del, som vedrører indførslen. Hvis force majeure-klausulen ikke blev anvendt i det foreliggende og lignende tilfælde, ville udførselsstatens myndigheder ikke betale udligningsbeløbene ved indførslen med den følge, at sælgeren — som efter normal handelsskik har solgt cif — hos forsikringsselskabet kun vil få godtgjort varens pris, som er blevet beregnet under hensyn til den ekstra indtægt, som de monetære udligningsbeløb ved indførslen er udtryk for. Dette betyder et faktisk tab, som sælgeren for at undgå fremover må tegne en speciel forsikring mod; dette medfører en stigning i udgifterne og en tilsvarende stigning i priserne. Derimod er situationen for sælgere fra tredjelande, som eksporterer til fællesskabsområdet, en ganske anden. Disse forsikrer varerne til verdensmarkedsprisen, som er lavere end fællesskabsprisen; den kendsgerning, at de har lavere forsikringsomkostninger afspejler sig i deres prisniveau, hvorfor det forekommer mig fornuftigt at slutte analogt for at undgå forvridninger i konkurrencen, som kan være til skade for samhandelen inden for Fællesskabet.

Jeg mener ikke — i modsætning til Kommissionen —, at denne forskel i forsikringsomkostningere kan betragtes som et udtryk for systemets »fysiologi«. I virkeligheden er det nemlig inden for systemet, at det er muligt at finde et tilfredsstillende svar på denne tilsyneladende modsigelse ved anvendelse af bestemmelsen om force majeure.

8. På baggrund af de ovenfor anførte betragtninger foreslår jeg Domstolen at besvare det præjudicielle spørgsmål, der er stillet af Finanzgericht Hamburg ved kendelse af 20. februar 1979, således:

Bestemmelsen i artikel 6, stk. 1, i Kommissionens forordning nr. 192/75 af 17. januar 1975, hvorefter der i tilfælde af, at den eksporterede vare ødelægges under transporten som følge af force majeure, er hjemmel til at betale eksportrestitutioner under fravigelse af den normale betingelse, at varen skal være importeret til et tredjeland, kan anvendes analogt på monetære udligningsbeløb. Derfor skal artikel 11, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 1380/75 af 29. maj 1975 fortolkes således, at når det monetære udligningsbeløb for indførslen skal betales af eksportstaten i stedet for af importstaten i henhold til artikel 2 a i Rådets forordning nr. 974/71 af 12. maj 1971, og når den indførte vare er gået til grunde under transporten som følge af force majeure, da har eksportøren ret til udligningsbeløbet i samme omfang, som han ville have haft, hvis varen var nået frem til bestemmelsesmedlemsstaten og var blevet forskriftsmæssigt toldbehandlet.